

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοιωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίων καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 20. Ἐξέμνητος δραχ. 45. Τρίμητος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικής δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμητοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἐξέδοδος Β'—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ὀκτωβρίου 1928

Ἔτος 50όν.—Ἀριθ. 45

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vignauil καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὸν πῆγαν σὲ μιὰ σκιρῆ, ἔπου ἔγραφε ἕνας ἀξιωματικὸς στὸ φῶς ἑνὸς κεραυτοῦ.

— Μυλόρδε, εἶπε ἕνας στρατιώτης, τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ τὸν πιάσαμε νὰ τριγυρνᾷ στὸ δάσος ὑποπτα. Φαίνεται πὺς εἶναι κατάσκοπος.

Ὁ ἀξιωματικὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του, κοίταξε τὸν αἰχμάλωτο καὶ φάνηκε σὰ νὰ ξαφνιαστικε. Ἐγειρε πίσω, ὥστε νὰ κρύψει τὸ πρόσωπό του στὴ σκιά, κι' ἔβαλε μπροστὰ τὸ κερί γιὰ νὰ φωτίζει τὸν ξένο.

— Πῶς ὀνομάζεστε; ρώτησε ἀπότομα.

— Σάμουελ Τζόουινς.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Γεωργός.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ τὸ Λὸν-Δέβεν.

— Αὐτὸ εἶναι μακριά. Τί γυρεῦτε σ' αὐτὰ τὰ μέρη;

— Ταξίδεψα γιὰ δουλειές μου.

— Χωρὶς γραπτὴ ἄδεια;

— Δὲν ἤξερα πὺς χρειαζόταν ἄδεια.

— Μπά, στὴν ἡλικία σας λοιπὸν, δὲν ἐμάθατε ἀκόμα τοὺς νόμους; Ἴσως δὲν ξέρετε καν ἑνὶ ἰσχύει στρατιωτικὸς νόμος; Ἴσως δὲν ξέρετε ἀκόμη ἑνὶ ὑπάρχει κάποιος Κάρλος, ποὺ δημιουργεῖ ταραχὲς κι' ἐπαναστάσεις καὶ ποὺ κατόρθωσε νὰ γλυτώσει μὲ τὴ βοήθεια τῶν φίλων του; Δὲν ξέρετε τέλος, ἑνὶ καθέμια συλλαμβάνονται χωρικοὶ «ποὺ ταξιδεύουν γιὰ δουλειές» καὶ ποὺ δὲν εἶναι παρὰ Καβαλλιέροι μ' ἀλλαγμένα ρούχα; Δὲν ξέρετε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ;

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον δὲν ἔδωσε ἀπάντησιν.

— Τὰ χέρια σας δὲν φαίνονται πολὺ συνηθισμένα στὸ σκάψιμο, ἐξακολούθη-

σε ὁ ἀξιωματικὸς. Περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσει ἡ κωμωδία. Φανερώστε τ' ὀνομά σας.

Ὁ λόρδος καταλάβαινε ἑνὶ ὁ συνομιλητῆς του εἶχε μαντέψει τὴν ιδιότητά του. Δὲν ἔδωσε καὶ πάλι καμμιά ἀπάντησιν.

— Δὲν ἀπαντᾶτε λοιπὸν; Ἄσχημα κάνετε. Εἶμαι ὑποχρεωμένος κι' ἐγὼ νὰ

σοσκοπος. Εἶμαι Καβαλλιέρος, στὴν ὑπηρεσία τῆς Α'. Μεγαλειότητος, καὶ θεωρῶ τιμὴ μου ἑνὶ τὸν βοήθησα νὰ σωθεῖ. Ὁνομάζομαι λόρδος Ἐρλιγκτον.

Στ' ὄνομα αὐτὸ μιὰ μοχθηρὴ λάμπη φώτισε τὸ πρόσωπό τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Καλὰ τὸ κατάλαβα, μουρμούρισε σιγὰ-σιγὰ κι' ὕστερα ὑψώνοντας τὴ φωνὴ ἐξακολούθησε:

— Πολὸ καλὰ, μυλόρδε, θὰ σεβασθοῦμε τὸν τίτλο σας. Θὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸ στρατηγὸ Κρόμβελ.

Κι' ἀλήθεια, τὸν μεταχειρίστηκαν σύμφωνα μὲ τὸν τίτλο του: τὸν ἔστειλαν σπὸν Πύργο τοῦ Λουδίνου.

Ἡ ἀρρώστεια τοῦ λόρδου βάστηξε πολὺν καιρὸ. Ὁ Θωμάς Γουίλ, ποὺ ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τοὺς φυλακισμένους, ἀφίσε τὴ γυναῖκα του νὰ τὸν φροντίζει.

Ἔτσι, κάμποσες βδομάδες δὲ μιλοῦσαν παρὰ γιὰ τὸν καινούργιο αὐτὸν φυλακισμένον. Ἡ Νταίτση εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὸν ἴδει καὶ παρακαλοῦσε τὴ μητέρα τῆς νὰ τὴν ἀφήσει.

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ ἀρρωστος ἦταν πολὺ στενοχωρημένος καὶ καθόταν συλλογισμένος στὴν καρτέλα του, ἡ μίστρας Γουίλ ἔστειλε τὴ Νταίτση νὰ τοῦ πᾶει τὸ φαγητό, ἐλπίζοντας ἑνὶ ἡ δὴ τοῦ παιδιοῦ θὰ τὸν ἔκανε νὰ λησμονήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τίς πίκρες του.

Ἡ Νταίτση πῆρε τὸ πανέρι, ἔπου ἡ Τζέννη εἶχε βάλει τὸ φαγητό, καὶ μπῆκε στὸ στενὸ κελλί, ἔπου ὁ φυλακισμένος εἶχε καθῆσει πλάι στὸ τραπέζι. Ἀκουμπόσσε τὸ κεφάλι του στὸ χέρι καὶ φαίνονταν τόσο βυθισμένος στίς σκέψεις του, ὥστε στὴν ἀρχὴ δὲν πρόσεξε τὴ Νταίτση.

— Σᾶς ἔφερα τὸ φαγητό σας, μυλόρδε, εἶπε δειλὰ ἡ Νταίτση.

«— Σᾶς ἔφερα τὸ φαγητό σας, μυλόρδε, εἶπε ἡ Νταίτση...»
(Σελ. 361, στ. γ')

σᾶς θεωρήσω ὡς κατάσκοπο καὶ νὰ σᾶς στείλω νὰ σᾶς κρεμάσουν.

Κατάσκοπος! Ἡ λέξη αὐτὴ πείραξε τὸ λόρδο Ἐρλιγκτον. Δὲ φοβόταν τὸ θάνατο, ἤθελε ἑνὶ ἑνὶ θάνατο στρατιωτικὸ καὶ ὄχι ἀτιμωτικὸ θάνατο κατασκόπου.

Σήκωσε περήφανα τὸ κεφάλι.

— Ἐχετε δίκιο! εἶπε. Δὲν εἶμαι χωρικός, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἑνὶ ἑνὶ κατὰ-

Κι' άφησε τὸ πανέρι στὸ τραπέζι. Ὁ λόρδος σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν κοίταξε στὰ μάτια καὶ φάνηκε σὰ νὰ δοκίμαζε κάποια συγκίνηση.

— Ποιὰ εἶσαι σὺ, κόρη μου; Πῶς σὲ λένε; ρώτησε ζωηρά.

— Βιολέττα Γουίλ, ἀπάντησε τὸ κορίτσι. Εἶμαι ἀνεψιά τοῦ ἀρχιδούκα.

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον ἀναστράφηκε βαθεῖα.

— Εἶμαι τρελλός! μουρμούρισε. Συγγνώμη, παιδί μου, γιατί σου ἔκαμα ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις. Ἀλλὰ μοιάζεις πολὺ μ' ἕνα ἀγαπημένο μου πρόσωπο ποὺ εἶμαι μακριὰ μου καὶ μοῦ θυμίζεις κι' ἐν ἄλλο, ποὺ ἔχω χάσει ἀπὸ χρόνια. Σ' εἶδα κι' ἀμέσως θυμῆθηκα. Ἀλήθεια, ἐξαιρέτως κοιτάζοντας ἀγόρευα τὸ πρόσωπο τῆς Νταίτσης, εἶναι τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, τὰ ἴδια μάτια, τὰ ἴδια μαλλιά... Κι' ἡ κόρη μου θὰ ἦταν σὰν κι' ἐσένα, ἀν ζούσε...

Ἄφισε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ δύο του χέρια κι' ἔκλαψε σὰν παιδί.

Ἡ Νταίτση εἶχε συγκινηθεῖ βαθεῖα καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ πεῖ. Ἡ καρδιά της πονοῖσε γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ ὥστόσο ἦταν ἕνας ἀγνωστος. Θὰ ἤθελε νὰ τοῦ πεῖ παρηγορητικά λόγια, ἀλλὰ ἡ δειλία της τὴν ἐμπόδιζε.

— Μυλόρδε, μὴν κλαίτε, σὰς παρακαλῶ! εἶπε τέλος μὲ ἀλλαγμένη φωνή.

Ὁ φυλακισμένος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε πόσο εἶχε συγκινηθεῖ τὸ κορίτσι.

— Ἄκουσε, τῆς εἶπε· εἶσαι καλὴ καὶ πονετικιά. Τὰ μάτια σου, βλέπω, βούρκωσαν. Καλὸ μου παιδί, ξέρεις ὅτι μόνο οἱ εὐγενεῖς καρδιές πονοῦν γιὰ τὴ θλίψη τοῦ ἄλλου;

Τὴ στιγμή αὐτή, ἡ Βιολέττα ἄκουσε τὴ μίστρας Γουίλ ποὺ τὴ φώναζε. Ἐκαμε νὰ πάει πρὸς τὴν πόρτα.

— Φεύγεις κιάλας; εἶπε ὁ λόρδος λυπητερά.

— Μὲ φωνάζει ἡ μητέρα μου, μυλόρδε.

— Ἡ μητέρα σου εἶναι δῶ, μαζί σου; — Δηλαδή, ἡ θεία μου. Τὴ φωνάζω ἔμως «μητέρα» γιατί μὲ μεγάλωσε σὰν παιδί της. Καὶ μάλιστα σὰν πολὺ χαϊδεμένο παιδί της, πρόσθεσε χαμογελώντας.

— Μὰ τὸ ἀξίζεις, παιδί μου. Τὸ δείχνει τὸ πρόσωπό σου.

Ἡ Νταίτση κοκκίνισε.

— Χαίρετε, μυλόρδε! εἶπε. Πρέπει νὰ φύγω τώρα, ἀλλὰ θὰ ξανάρθω, ἀν δὲ σὰς πικραίνει νὰ μὲ βλέπετε.

— Ὁχι, παιδί μου, δὲ μὲ πικραίνει καθόλου. Μοῦ φέρνει ἀναμνήσεις θλιβερές, ἀλλὰ καὶ ἀγαπημένες... Ἡμουν κι' ἐγὼ πατέρας μιά φορά...

Ἀλλὰ, πήγαινε στὸ καλὸ, παιδί μου, δὲν σὲ κρατῶ περισσότερο.

— Θὰ ξανάρθω! εἶπε ἡ Νταίτση κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ κελλί ἐλαφρῆ σὰν πουλάκι.

Ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον, μόνος πιά, ἔφερε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του, σὰ νὰθελε νὰ διώξει σκοτεινὲς ἰδέες. Ὑστερα ἔπεσε ντυμένος καθὼς ἦταν στὸ κρεβάτι του καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῆ. Μὰ τοῦ κάκου. Ἡ εἰκόνα τῆς Βιολέττας ἦταν ὁλοένα μπροστά του, θυμίζοντάς του τὰ δύο ἀγαπημένα πρόσωπα ποὺ ἦταν χαμένα γι' αὐτόν.

Ἡ Νταίτση ξαναπῆγε καθὼς εἶχε ὑποσχεθεῖ κι' ἐξακολούθησε νὰ πηγαίνει καὶ τίς ἄλλες μέρες, φροντίζοντας γιὰ ὅλες τίς ἀνάγκες τοῦ φυλακισμένου. Τοῦ πήγαινε λουλούδια, τουπιανε κουβέντα κι' ἔκανε κάθε τι ποὺ μπορούσε νὰ τὸν διασκεδάσει ἢ νὰ τὸν κάμει νὰ ξεχάσει γιὰ μιά στιγμή τὴ θλιβερὴ θέση του.

— Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ βρήκα μιά στοργικὴ θυγατέρα, τῆς ἔλεγε χαμιμιά φορά ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον μὲ συγκίνηση.

— Αὐτὸ εἶναι μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα, μυλόρδε! τοῦ ἀπαντοῦσε κατακόκκινη.

Τότε ὁ φυλακισμένος χαμογελοῦσε μελαγχολικά.

— Τιμὴ! Τί τιμὴ μπορεῖ νὰ σοῦ δώσει ἕνας φυλακισμένος, ποὺ σὲ λίγο θὰ εἶναι δίχως ἄλλο ἕνας κατάδικος;

Τότε ἔμως ἔδλεπε τὰ μάτια τῆς Νταίτσης νὰ γεμίζουν δάκρυα κι' ἄλλαζε κουβέντα, γιὰ νὰ μὴ τὴν πικραίνει.

Ἡ μίστρας Γουίλ ἔδλεπε ὅτι ἡ παρουσία τοῦ παιδιοῦ ἔκανε καλὸ στὸν ἄρρωστο κι' ἔστειλε τῇ Βιολέττα καθεμερῶνα νὰ τοῦ πηγαίνει τὸ φαγητό.

Ὅσο ἡ Νταίτση, ποὺ δὲν ἔκρυβε τίποτα ἀπὸ τὴ μητέρα της, δὲν τῆς ἔκαμε λόγο γιὰ τὴ συγκίνηση τοῦ φυλακισμένου, ἔταν τὴν εἶδε, οὔτε γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ στοργὴ ποὺ τῆς εἶδει.

Ἡξερε πῶς ἡ μίστρας Γουίλ ἦταν φοβιστάρα καὶ θὰ φοβόταν πάλι πῶς τὴν ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος, ἀν ἄκουγε πῶς ὁ φυλακισμένος βρήκε πῶς ἡ Βιολέττα ἔμοιαζε μὲ κάποιον δικὸν του πρόσωπο. Γιατί λοιπὸν νὰ τὴ βάλει σ' ἐγνοίες, ἀφοῦ ὁ ἀγνωστος αὐτὸς δὲν μπορούσε νὰ μείνει πολὺν καιρὸ στὸν πύργο καὶ θάφευγε πάλι;

Τέλος, τῆς φαινόταν ὅτι μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτό τὴν ἔδενε κάποιος μυστικός δεσμός, ἕνα αἰσθημα περίεργο, ἀνεξήγητο, ἀλλὰ τόσο λεπτό, ὥστε δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ ἀγγίζει κανένας. Ἄν ἔκανε λόγο γι' αὐτό, θὰ ἦταν σὰν νὰ τὸ χαλοῦσε, σὰ νὰγγιζε τὸ δάχτυλό της στὰ φτερά μιάς πεταλούδας καὶ νὰ τῆς ἔπερνε τὸ χνούδι.

Κράτησε λοιπὸν μέσος της τὸ μυστικό της. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει καλά-καλά κι' ἡ ἴδια, τὸ αἰσθημά της γιὰ τὸν ἀγνωστο φυλακισμένο μεγάλωνε ὁλοένα.

Μιά μέρα ὁ λόρδος Ἐρλιγκτον τῆς εἶπε:

— Πιστεύω, κόρη μου, ὅτι δὲ θὰ μείνω πολὺν καιρὸ ἐδῶ. Δικοί μου ἄνθρωποι ἀπέβω μὲ πληροφόρησαν μὲ τρόπο ὅτι ἡ δίκη μου θὰ γίνει γρήγορα καὶ βέβαια ξέρω θετικὰ ποῦ θὰ καταλήξει... Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ πῶ θλιβερὰ πράγματα, ἔπρεπε ὅμως νὰ βρῶ καιρὸ νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τίς καλὲς φροντίδες σου. Στὸ θλιβερό αὐτὸ κελλί μου ἦσαν ἡ μόνη παρήγορη ἀχτίνα.

Θέλω λοιπὸν νὰ σοῦ ἀφίσω ἕνα ἐνθύμιό, γιὰ νὰ μὴν ξεχνᾷς τὸ φτωχὸ φυλακισμένο, ποὺ τοῦκαμες τόσο καλὸ. Ἐχω μαζί μου ἕνα κόσμημα, ποὺ τὸ θεωρῶ πολυτιμώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸν κόσμο. Τὸ φοροῦσε πρῶτα ἡ ἀγαπημένη μου γυναίκα καὶ ὕστερα μοῦ τὸδωσε καὶ τὸ φορῶ ἐγὼ δέκα χρόνια τώρα. Θὰ σοῦ τὸ δώσω, κόρη μου, νὰ μὲ θυμάσαι.

Καὶ καθὼς μιλοῦσε, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαμὸ τοῦ τῆ χρυσῆ ἀλυσίδα μὲ τὸ μενταλλίδιον, ποὺ τοῦχε δώσει ἡ λαίδη Διάνα τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε. Ἡ Νταίτση πήρε τὸ κόσμημα, ἀλλὰ καθὼς τὸ εἶδε, τὰ μάτια της καρφώθηκαν ἀπάνω του μ' ἕναν παράξενο τρόπο.

— Τί ὄρατο ποῦ εἶναι!...

Ἡ παραχῆ της ἦταν τόση, ὥστε δὲν σκέφθηκε οὔτε νὰ εὐχαριστήση.

Αὐτὸ ἔκαμε ἐντύπωση στὸ λόρδο. Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

Ἡ Νταίτση φαινόταν σὰν νὰ θυβίστηκε ἔξαφνα σ' ἕνα μακρυνὸ δνεῖρο. Τὰ χέρια της σιγίτρεμαν, ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου της ἄλλαξε καὶ τὸ μέτωπό της φαινόταν σὰν νὰ τὸ κούραζε μιά μεγάλη προσπάθεια τῆς μνήμης της.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, πουλήθησαν τὰ πολυτίμα κόσμηματα, σὲ μέρες σκληρὲς ποὺ εἶχαν πέσει πάνω στὸ δύστοχο σπίτι. Ἐνα-ἕνα, πήραν ὅλα τὸν ἴδιο δρόμο, καὶ τὰ μυριόχρωμα πετράδια, ποὺ σκόρπιζαν τόσο γλυκὰ μιά μουσικὴ ἀπὸ φῶτα καὶ λάμψεις, σκέπαζαν σιγά-σιγά ὅλες τίς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Κι' εἰμὴν μοναχὰ ἀραδιασμένες, κάπου, οἱ θῆκες τους, μικρὰ κουτάκια ἀπὸ βελούδο βαθυγάλαζο ἢ βυσσινί, ὅλα ἀδειανά, καὶ θύμιζαν κουνίτσες ἀπὸ παιδάκια ποὺ εἶχαν πεθάνει. Μὰ φαίνεται πῶς, κι' ἔτσι ἀδειανά, κάτι θάλεγαν ἀκόμη στῆς μητέρας τὴν βασανισμένη καρδιά, γιατί, μιά μέρα ποὺ ἡ μι-

σκαλισμένο ἐλεφαντοκόκκαλο, τί τάχα γύρευε τώρα πιά; Κι' ἡ μεγάλη χρυσὴ κορνίζα, ποὺ ἔκλεινε τὴν Κλεοπάτρα μὲ τὸ φιδάκι πάνω στὸ στήθος της; Καὶ τὰ κρύσταλλα ποὺ λαμπροκοπούσαν σὰν ἥλιοι, καὶ τὰ βαρεῖα ὀλομέταξα ταπέτα μὲ τὰ γλυκὰ χρώματα, ποὺ σκέπαζαν τοὺς τοίχους, τί θέση εἶχαν ὅλα αὐτὰ ἐκεῖ-μέσα; Δὲν εἰμοιάζαν σὰν ξεπεσμένοι ἀρχόντες, ποὺ ἔκαναν νὰ φαίνονται ἀκόμη φτωχότερα ὅλα τὰ γύρω; Κι' ἔτσι ἕνα-ἕνα, τραβοῦσαν ὅλα τὸν ἴδιο δρόμο. Κι' ἡ ζωὴ, ἐκεῖ μέσα στὸ σπιτάκι τὸ μυριοδοκίμασμένο, τραβοῦσε κι' αὐτὴ τὸ δρόμο της, ἕναν δρόμο σκοτεινὸ, ἀνάμεσα σὲ στενά, ὅπου δὲν ἔφθανε ποτὲ τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτίνα. Κι' εἶναι τόσο βαρὺ τὸ σκοτάδι καὶ τόσο δύ-

τερη. Καὶ δὲν θὰ πῆς «ὄχι», μητερούλα. Ἐτσι θὰ τὸ πάροουμε. Θὰ δώσω τὸ δαχτυλίδι ποὺ μοῦχεις φυλαγμένο. Ἄς πᾶει κι' αὐτό. Μὰ θάχουμε τὸ πιάνο μας, γιὰ συλλογίσου!

Μὲ κόπο πολὺ, μὲ λόγια πολλά, δέχτηκε στὸ τέλος ἡ μητέρα. Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὸ πρῶτ' ξεκίνησε γιὰ τὸ χαρούμενο, μὰ καὶ θλιβερό ἀντάλλαγμα. Κι' ἀργὰ τὸ μεσημέρι ἔφθασε σπῆτ' ὁ πολυπόθητος κι' ὄνειρεμένος ξένος. Μαῦρο, γυαλιστερό, κωνοῦριο, θύμιζε τὸ παλιὸ πιάνο, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε χαθεῖ μαζί μὲ τἄλλα.

Τὸ μικρὸ σαλονάκι τὸ δέχθηκε σὲ μιά γωνιά, κι' ἦταν σὰν νὰλλάξαν ὅλα ὅψη ἐκεῖ-μέσα, κι' ἦταν σὰν νὰ φεγγαβολοῦσαν ὅλα, μάτια, χεῖλη καὶ καρδιές.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ΟΥΣΣΕΪΙΑ Β. ΚΕΣΣΟΓΛΟΥ, Ἀμαρῆς, Κων/πολις. Ἰσότημος Α' Βραβεῖον 229ου Διαγωνισμοῦ Ἀόσεων. — 2. ΠΗΝΕΛΟΠΗ Δ. ΔΗΜΙΑΟΥ, Πάρις Δοξάρη, Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον 233ου καὶ Ἰσότημος Α' 235ου Διαγ. Ἀόσεων. — 3. ΚΑΙΤΗ Π. ΠΕΤΡΙΤΟΥ, Ἀττικῆ Ἀθῆναι. Α' Βραβεῖον Ἐσθῆτων τοῦ 1927. — 4. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΚΑΦΕΖΕΖΗΣ, Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, Πειραιεύς. Α' Βραβ. 231ου Ἀόσεων καὶ Α' Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως ἐν τοῦ Γαλλικοῦ.

κρούλα τοῦ σπιτιοῦ ζήτησε ἕνα γιὰ τὰ παιγιδία της, ἡ μητέρα, ποὺ δὲν ἤξερε ποτέ της νὰ λέη «ὄχι», εἶπε, μὲ μιά φωνὴ παράξενα λυπημένη:

— Ἄφησ' το, παιδάκι μου!

Ποῶς ξέρει τί τῆς ἔλεγαν τὰ κουτάκια.

Ὅσο, πέντε δαχτυλίδια εἶχαν γλυτώσει ἀπ' τὸ κακό. Ἐμειναν κάπου φυλακισμένα, βαθεῖα κρυμμένα, σὰν γιὰ νὰ μὴν μπορέση οὔτε ἡ δυστυχία νὰ βάλῃ χέρι πάνω τους.

«Ἐνα γιὰ κάθε μου κόρη», εἶπε πῆ ἡ μητέρα, «κι' ἕνα γιὰ κάθε νόφη ποὺ θὰ μοῦ φέρουν τ' ἀγόρια μου. Πρέπει κάτι νάχουν τὰ παιδά μου ἀπὸ μένα.» Κι' ἔμειναν φυλαγμένα μ' εὐλάβεια τὰ πέντε δαχτυλίδια, ἀνέγγιχτα κι' ἀπὸ τίς σκληρότερες μέρες ποὺ εἶχαν σωριασθεῖ στὸ ἄμοιρο σπίτι.

Κι' ὅταν καμιὰ φορά ἡ ἀνάγκη χτυποῦσε στὴν πόρτα πῶς δυνατό, τότε γύριζαν τὸ βλέμμα σ' ἄλλα πράγματα. Νά, ἔξαφνα, στὸν τοίχο, ἐκεῖνο τὸ παλιὸ κινεζικὸ σπαθί μὲ τὴ βαρύτερη θήκη ἀπὸ

σκολα τὰ βήματα γιὰ δσοὺς ἔζησαν πάνω μὲ τὰ μάτια στραμμένα πρὸς τὸ φῶς!

Ἐνα χειμωνιάτικο δειλινό, ἡ μητέρα γύρισε σπῆτ' ἡ πρόσωπο παράξενο. Ἐμοιάζαν τὰ μάτια της σὰν κάποια ἐλπίδα νὰ εἶχε ἀνάψει μέσα τους, καὶ σὰν νὰσβουε, σὰν νὰναθε ξανά.

— Παιδιά μου, εἶπε, μοῦτυχε μιά μοναδικὴ εὐκαιρία ἀπέψε, μὰ ἦταν τόσο δύσκολο, τόσο δύσκολο, κι' ἀργήθηκα. Ἐνα πιάνο μὲ νοῖκι, ἕνα θαυμάσιο πιάνο μὲ μικρὴ τιμὴ, μὰ θέλουν τρεῖς μῆνες μπρός. Ποῦ νὰ βροῦμε;... Εἶπα...

— Εἶπες ὄχι; Ὡ μαμιά! Γιὰ συλλογίσου, ἕνα πιάνο! Ὅταν σὰν νὰ ξαναγύριζαν ὅλα ἐδῶ-μέσα, σὰν νὰ ξαναρχόταν ἡ ἴδια ἡ χαρὰ.

— Μὰ πῶς; μὰ πῶς;

Ἐμειναν ἐκεῖ μαζεμμένες, ἡ μητέρα καὶ τὰ κορίτσια, ὅλες βασανισμένες ἀπ' τὴν ἴδια σκληρὴ σκέψη, ὅλες μὲ τὸν ἴδιο γλυκύτατον πόθο στὴν καρδιά.

— Ὡ βρήκα! βρήκα! ἔξωφῶνε ἡ δεύ-

«Ὅλα τὰ δάχτυλα πέρασαν ἀπὸ πάνω του χαϊδευτικά μ' ἀγάπη.

Τὸ βράδυ, ὅλοι μαζεμμένοι μὲς' στὸ σαλονάκι, σὰν σὲ προσευχὴ. Τὰ δάχτυλα τῆς μητέρας, λευκά κι' ἀπαλά, ἴδια σὰν καὶ τότε, ἔτρεχαν ἀκούραστα πάνω στὶς νότες. Κι' ἔβγαζαν οἱ ἤχοι, — οἱ ἄρμονίες — οἱ παλιὲς οἱ γνώριμες, — σὰν κανοῦρισμα κρυμμένο γιὰ πάντα σὲ μιά γωνιά τῆς ψυχῆς.

Κι' ἔβγαζαν οἱ ἤχοι, σὰν ποτισμένοι μὲ παλιὸ ἄρωμα, μεστοὶ ἀπὸ θύμησες, βαριοὶ καὶ σὰν πονεμένοι. Κι' ἔτ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΗΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΙΑ ΚΟΙΝΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Αγαπητοί μου,
ΗΝ έχω γειτόνισσα τη Μαρίκα και μπορώ να τη βλέπω συχνά. Πότε στο δρόμο, πότε στο μπαλκονάκι της και πότε απ' το παράθυρό μου, στο βάθος της κάμαρας όπου έχει το γραφειάκι της. Την ξέρω από μικρή, — είναι δεκάξη χρονών τώρα, — κι' έχουμε μεγάλη φιλία. Μου λέει όλα τα δικά της, με συμπουλεύεται σαν πατέρα, καθώς είναι μάλιστα κι' όρφανή. Μόνο αυτόν τον καιρό, που την έβλεπα σ' αστενοχωρημένη, σ' αλυπημένη, και τη ρωτούσα τί έχει, δεν ήθελε να μου πη.
— Ασήμαντο, μου απάντησε, θά μου περάση...
Μά δεν της περνούσε. Απεναντίας, με τις ημέρες το κακό μαζάλωνε. Την έβλεπα να κάθεται μπροστά στο γραφειάκι της, χωρίς να κάνει τίποτ' άλλο, παρά να σκέπτεται με τα μάτια καρφωμένα στο κενό. Την έβλεπα στο μπαλκονάκι της να σουλατσάρει νευρική, ανήσυχη. Κι' όταν έρχόταν στο γραφειό μου, αυτή που άλλη φορά τ'ό αλευρογύριζε, ενώ ή γλωσσίστα της έτρεχε ροδάνι, καθόταν σ' μιάν άκρη, άμιλητη κι' άφηρημένη... Προχτές έχασα πιά την ύπομονή:
— Ούφ! της φώναξα. Θά μου πης επιτέλους τί έχεις; "Η μου έχασες πιά... την έμπιστοσύνη;
Με κοίταξε παράξενα και μου άποκρίθηκε σιγά:
— Φοβάμαι μή με γελάσετε...
— Δέ θά σέ γελάσω, έννοια σου λέγε!
— Μά νά... μή με γελάσετε όμως;
— Πάλι τά ίδια!
— Νά... λυπάμαι που τελείωσα πιά τό σχολείο... Συλλογιέμαι πώς θά γούξω σέ λίγες μέρες κι' εγώ δέν θά πάω όπως κάθε Οκτώβρη... Σήμερα είδα και τίς πρώτες μαθήτριες που πήγαιναν με τίς ποδιές και τίς σάνκες. Και μάτωσε ή καρδιά μου. Πώς της ζήλεψα!
— Έβαλα τά γέλια.
— "Α! δέ μου άποσχεθήκατε νά μή με γελάσετε;
— Μά δέν περίμενα νάκούσω τέτοιο πράγμα! "Η λύπη σου, παιδι μου, είναι πολύ δυσανάλογη με την αίτια. Και καταντά κωμική.
— Τό ήξερα πώς θά τό βρίσκατε άσήμαντο...
— Μά και σ' ή ίδια δέν τόνόμασες έτσι προχτές;
— Ναι, βέβαια, δέν είναι κανένα δυστόχημα. Κι' όμως άποφέρω σά νά με βρήκε τό μεγαλύτερο!
— Νοσταλγείς τό σχολείο, ε;
— Πολύ! φοβερά!

— Τις συμμαθήτριές σου ; . .
— Προπάντων.
— Μά δέν είναι φίλες σου όλες ;
Δέν τελείωσαν φέτος κι' αυτές ; Και δέν θά βλέπoσαστε τώρα στά σπίτια σας, στά κέντρα, στον κόσμο, όπως στο σχολείο ;
— "Α, δέν είναι τό ίδιο ! "Αλλη ή ζωή του σχολείου, άλλη ή ζωή του κόσμου. Κι' εγώ τη ζωή του σχολείου νοσταλγώ.
— Και τά μαθήματα ;
— "Ολα ! "Ακόμα και τά προβλήματα της Αριθμητικής, που μάς έδιναν άφορμή νά λέμε τόσα άστεία... Και τά γέλια που κάναμε, και τά μαλωματάκια που είχαμε, και τίς φάρσες που παίζαμε, και τό «πάψτε πιά, διαβολοκάριτσα !» της επιμελήτριας, και τό «ήσυχία, δεσποινίδες» του έλληγιστου, και τό «σκάστε λοιπόν!» του μθήματικού, και τό «μ' έφάγατε πιά!» της έπιστάτριας. "Ολα σάς λέω ! . . Θά την ξαναδρώ εγώ ποτέ αυτή τη ζωή ;
— "Ισως... όταν γίνης φοιτήτρια...
— "Η μαμιά δέ θέλει νά πάω στο Πανεπιστήμιο. Ούτ' εγώ δέν επιμένω. Μά και νά πήγαινα... είναι ίδια ή ροιτητική ζωή με τη μαθητική ; "Οσες φοιτήτριες ξέρω, μου λένε όχι. Και τό πιστεύω. "Αν είναι δυνατό νά ζή κανείς με τρεις χιλιάδες φοιτητές, όπως με είκοσιπέντε μαθήτριες που είχε ή τάξη μας τον τελευταίο χρόνο! Καλέ, είμαστε σά μιá οικογένεια. Και τό σχολείο ήταν τό σπίτι μας. Τώρα είναι σά νά ξεσπιτωθήκαμε και νά σκορπισαμε. Τρέχα γύρευε ! "Η μιá στην άνατολή κι' ή άλλη στη δύση... "Από τίς είκοσιπέντε αυτές συμμαθήτριες, τίς φίλες, τίς αδελφές, είναι ζήτημα αν θά βλέπω τίς πέντε. "Οσο είμαστε στο σχολείο, μπορού νά πώ πώς ανήκαμε όλες στην ίδια κοινωνική τάξη. "Αδελφή μου κι' ή κόρη του εμπόρου κι' ή κόρη του άπουργού. Τώρα, στη ζωή, στον κόσμο, καθεμιá θ' ανήκη στην τάξη της. Κι' έμένα δέν θά μ' άφιση ή μαμιά νά πηγαίνω σέ σπίτια πιδ παρακατινά, κι' άλλες μαμαδάς, — ή άπουργίνα παραδειγματους χάρη, — δέν θ' άφίγουν τίς κόρες τους νάρχουνται στο δικό μου. Θά διατηρήσουμε φιλία σως ταιριάζουμε, σως μπορούμε νά βλέπομαστε στα ίδια μέρη και... νά ντυνόμαστε άπάνω κάτω τό ίδιο. "Επειτα, πώς θά βαστάξουν κι' αυτές οι φίλιες ; "Η μαμιά είναι ακόμα νέα. Πιδ είκοσι χρόνων ακόμα ήταν μαθήτρια. Κι' όμως, μου λέει, απ' τίς τόσες φίλες της του σχολείου, τίς αδελφικές, δέν έχει σήμερα σχέσεις παρά με μιá ή με δύο. "Ετσι δέν είν' ο κόσμος ;
— "Ετσι είναι, Μαρίκα μου, και βλέπω ότι τον ξέρεις πολύ καλά. Μά γι' αυτό ίσα-ίσα δέν πρέπει νά τό παίρνης τόσο κατάκαρδα. Τί ήθελες δηλαδή ; Νά

έξακολουθήση ή μαθητική σου ζωή αιώνια ;
— "Οχι, αλλά... ένα-δύο χρόνια ακόμα. "Ισως ως τότε θά τη χόρταινα.
— Νομίζεις. "Αλλά σέ βεβαιώδτι και μετά τρία, και μετά πέντε χρόνια, τό ίδιο θά λυπόσουν όταν θά την άφινες. Αυτή είναι μιá κοινή νοσταλγία. Την αισθάνονται όλοι, και μαθητές και μαθήτριες. Κι' εγώ την αισθάνθηκα πολύ όταν τελείωσα τό Γυμνάσιο. "Αλλά... μου πέρασε. "Ετσι θά σου περάσει και σένα. "Η νομίζεις πως θά είσαι λυπημένη και δυστυχημένη, γι' αυτό τό πράγμα, σ' όλη σου τη ζωή ;
"Η Μαρίκα δέν μου άποκρίθηκε. "Εμεινε σιωπηλή και συλλογισμένη. "Αλλά είμαι βέβαιος πως ή νοσταλγία του Σχολείου είχε άρχισι κίόλα νά της περνώ, από τη στιγμή που μου τη φανέρωσε και ξεθύμαγε.
Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ
ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ
(Μυθιστόρημα από 'Ιουλιού Βέρν)
— Συνέχεια από τό προηγούμενο —
— Μάλιστα ! άποκρίθηκε δ' Δόνιφαν. Δέν επάτησε στη γραμμή. Βγήκε ένα βήμα πιδ μπροστά.
— Ψέμματα ! φώναξε δ' Σέρβης.
— Ψέμματα ! φώναξε κι' δ' Μπριάν. Κι' αλήθεια νά ήταν, αυτό θά τόκανα κατά λάθος, όχι ξεπίτηδες. Δέν άνέχομαι νά με προσβάλη έτσι και νά με βρίζη δ' Δόνιφαν !
— Μου είναι άδιάφορο αν τό άνέχεσαι ή όχι ! είπε δ' Δόνιφαν σηκώνοντας τους ώμους.
— Αυτό θά τό ίδουμε ! φώναξε άκράτητος πιά δ' Μπριάν. Και πρώτα θ' άποδείξω ότι επάτησα στη γραμμή.
— Βεβαιότατα ! φώναξαν δ' Βάξτερ κι' δ' Σέρβης.
— Καθόλου ! φώναξαν δ' Κρός κι' δ' Οδέπ.
— "Ορίστε τά πατήματά μου ! είπε δ' Μπριάν. "Ολοι μπορούν νά τά ίδουν. "Ο Δόνιφαν είναι συκοφάντης !
— "Ανακάλασε ! φώναξε πλησιάζοντας άπειλητικά δ' Δόνιφαν.
— Δέν ανακαλώ τίποτα ! άποκρίθηκε πλησιάζοντας κι' δ' Μπριάν.
Οι αντίπαλοι θάπαιζαν τώρα γροθιές. "Ηταν αναπόφευκτο.
"Ο Οδέπ κι' δ' Κρός στάθηκαν πίσω από τον Δόνιφαν. Και πίσω από τον Μπριάν δ' Σέρβης κι' δ' Βάξτερ.
"Ο Δόνιφαν πέταξε τό σακάκι του, σήκωσε τά μανίκια του ποικαμισού του, τύλιξε τό χέρι του με τό μαντήλι του και πήρε στάση πυγμάχου.
"Ο Μπριάν, που είχε συνέλθει απ' τό θυμό του στεκόταν άτάραχος κι' άκίνητος, σά νά μην ήθελε νά συμπλακή μ' ένα σόντροφο, «συμπολίτη», και νά

δώση τό κακό παράδειγμα στους άλλους.
— Δέν έκαμεις καλά νά με βρίζεις, Δόνιφαν, είπε και τώρα δέν κάνεις καλά νά με προκαλής.
— Γιατί λοιπόν δέν ανακαλείς ; ρώτησε δ' Δόνιφαν.
— "Εσ'ό πρώτα πρέπει νάνακαλέσης αυτό που είπες γιά μένα.
— Δέν τό ανακαλώ, γιατί είμαι έτοιμος νά τό άποστηρίξω με τη γροθιά μου. "Αν εσ'ό φοβάσαι...
— "Εγώ φοβάμαι ; Καλά λοιπόν !
Κι' δ' Μπριάν έδωλε κι' αυτός τό σακάκι του κι' άνασκουμπώθηκε. Οι δύο αντίπαλοι ήταν τώρα δ' ένας αντίκρου στον άλλον.
Στην "Αγγλία, ή πυγμαχία άποτελεί μέρος της άγωγής. Κι' έχει παρατηρηθεί εκεί, ότι τά ήσυχότερα και τά ειρημικότερα παιδιά είναι ίσα-ίσα εκείνα που διαπρέπουν σ' αυτή την άσκηση.
"Ο Μπριάν όμως, σά Γάλλος, δέν είχε καμιά κλίση στην πυγμαχία και κατά τουτο ήταν πολύ κατώτερος από τον Δόνιφαν, αν κι' οι δύο είχαν τό ίδιο άνάστημα, την ίδια ηλικία και την ίδια δύναμη.
"Αλλά τη στιγμή που επρόκειτο νάρχισουν, παρουσιάσθηκε δ' Γόρδων με τό Δόλη, που είχε τρέξει νά του άναγγαίη τον καυγά.
— Μπριάν ! Δόνιφαν ! φώναξε δ' άρχηγός μπαίνοντας στη μέση.
— Με είπε ψεύτη ! είπε δ' Δόνιφαν.
— "Αφ'ό πρώτα με συκοφάντης πως έκαμα ζαβολιά στο παιγνίδι ! είπε δ' Μπριάν.
"Ολα τά παιδιά περικύκλωσαν τους αντίπαλους που τραβήχτηκαν λίγο πίσω. "Ο Μπριάν είχε σταυρώσει τά χέρια στο στήθος, δ' Δόνιφαν όμως έξακολουθούσε νά τά προτεινή όπως οι πυγμαχοί.
— Δόνιφαν ! είπε άυστηρά δ' Γόρδων. Τόν Μπριάν τον ξέρω. Σ'ό θά έδωσες πρώτος άφορμή.
— Τό ξέρω πως πάντα σέ μένα ρίχνεις τό άδικο, άποκρίθηκε δ' Δόνιφαν, αλλά έποιος κι' αν φταίη, αν δ' Μπριάν δέν θελήση νά χτυπηθώμε, είναι δειλός και άνανδρός !

— Και σ'ό είσαι κακός, γιατί θέλεις νά δώσης ένα κακό παράδειγμα, είπε δ' Γόρδων. Δέν μάς φτάνει ή δυστυχία μας, δέν μάς φτάνει που πέσαμε σ' ένα έρημόνησο και δέν ξέρουμε τί θ' άπογίνουμε, παρά θάχουμε τώρα μεταξύ μας και την έχθρα, τη διχόνοια... "Α, μ' αυτό δέν τό επιτρέπω εγώ ! Μ' έχετε εκλέξει άρχηγό σας και πρέπει νά μ' άκούση. Μπριάν, πήγαινε στη σπηλιά. Και σ'ό, Δόνιφαν, πήγαινε όπου θέλεις, αλλά μην ξαναφανής ως που νά σ'ό

"Ο καιρός δέν άργησε νά μεταβληθή. Την πρώτη έβδομάδα του Μαΐου τό κρύο έγινε τόσο αίσθητό, ώστε άναψαν τίς θερμάστρες και διατηρούσαν φωτιά νύχτα-μέρα. Σέ λίγο μάλιστα άναγκάσθηκαν νά θερμάνουν και τό κτήνοτροφείο.
Αυτή την εποχή, τά χελιδόνια κι' άλλα άποδημητικά, έτοιμαζόνταν ν' άφήσουν τό γησί και νά πάνε σέ χάρες θερμότερες. "Ο Μπριάν ανέφθηκε, νά χρησιμοποίηση αυτή την άποδημία. "Επιασε λοιπόν καμιά δωδεκαριά χελιδόνια, από εκείνα που είχαν τίς φωλιές τους μέσα στη σπηλιά, και τους έδωσε στο λαϊμό από ένα πάνινο φάκελλο, που είχε μέσα ένα σύντομο σημείωμα. Τά σημείωματα αυτά έλεγαν που βρισκόταν τό γησί όπου έναυάγησε τό Σλόγκ, και παρακαλούσαν όποιον τύχαινε νά τό διαβάση, νά δώση την είδηση στην "Αουκλάνδη, την πρωτεύουσα της Ζηλανδίας.
Με πόση συγκίνηση άπόλωσαν ύστερα αυτά τά χελιδόνια και τους ευχήθηκαν καλή άντάμωση ! Κι' οι πτερωτοί ταχυδρόμοι πέταξαν ευθύς πρός τ' άνατολικά και χάθηκαν σέ λίγο. "Αραγε θά έπεφτε σέ χέρι ανθρώπου κανέν' από τά γράμματα που είχαν στο λαϊμό τους ;
Την 25 Μαΐου έπесе τό πρώτο χιόνι, άρκετά πρωϊμότερο από τό περσινό. "Αλλά τά παιδιά δέν φοβόνταν. Πολλές ημέρες πριν, είχαν φορέσει τά χειμωνιάτικά τους, και στη σπηλιά είχαν ό,τι χρειά-

«Οι αντίπαλοι ήταν δ' ένας αντίκρου στον άλλον». (Σελ. 865, στ. α').

ζονταν γιά τροφή, θέρμανση και φωτισμό.
* * *
Κι' ήθε ή 10 "Ιουνίου, ή ημέρα που ή άποικία έπρεπε νά εκλέξη τον καινούργιο της άρχηγό.
"Ο μόνος που είχ' ενεργήσει, ήταν δ' Δόνιφαν. Γιατί ούτε δ' Γόρδων ήθελε τά ξαναεκλεχθή, ούτε δ' Μπριάν, δ' Γάλλος, έβαλε στο νου του νά διοικήση μιάν άποικία από παιδιά που τά περισσότερα ήταν "Αγγλοι. Κι' όμως τον ήθελαν. "Η ψηφοφορία θά γινόταν χωρίς άλλο τ' άπόγεμα.
("Ακολουθεί) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. και Γρ. Ε.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Μ' ΑΡΕΣΕΙ...

Μάρεσι της βουβούλας το μουρ-
[μορφοίσιμα]
"Όταν μέσα στάγχιολούλουδα
[κυλάει,
Μάρεσι του ανέμου το ψιθύ-
[ρισμα
Στά φύλλα της ιτιάς όταν περ-
[νάει.
Και το μονότονο τραγούδι της
[βροχής
"Όταν στα τζάμα ρυθμικά χτυ-
[πάει,
Κι' η λάμψη η δυνατή της ά-
[στρατιής,
Τά μολυβένια νέφη σαν τρυβεί.
Μάρεσους τα μανιασμένα κύ-
[ματα
Που σπάνε άφροστεφανωμένα,
"Η που άπαλά, γλυκά φιλήματα
Δίνυν στους βράχους' μερωμένα.
"Ο ήλιος, τίστρα, το ψεγάρι,
[άκονα
Το ήλιοβασιλευμα, η γλυκιά νυ-
[χτιά...
"Όλα, που δεν μπορεί άνθρα-
[ποι στόμα
Νά κεί τη μαγική τους όμορφιά!
[Μεγάλα

ΕΜΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

Ξεκινήσαμε άπ' τα Γιάννινα
τη Μεγάλη Δευτέρα κατά τα
ξημερώματα, γιατί θα κάναμε
το Πάσχα στο χωριό.
Τά βουνά ήταν καταπράσινα
άπ' άνθισμένα δέντρα και το
φρέσκο χορτάρι. "Αρχίσαμε να
νεβροκαταβούμε τις άπότομες
βουνοπλαγιές της Πίνδου, κοι-
τάζοντας άχρόστατα το όρατο
θέμα που άπλωνόταν μπροστά
μας. Μεγάλα έλατα, που το λυ-
γερό κορμί τους ύψωνόταν περ-
φανα, βρχιζαν την παχεία τους
σακά στο στενό μονοπάτι που το
διέκοφταν κάθε λίγο οι δροσερές
πηγές με το γάργαρο καθαρό
νερό τους.
Τό μεσημέρι σταθμεύσαμε σε
μιά κορφή γεμάτη δέντρα, γιά
να ξεκουραστούμε και να αναπνεύ-
σουμε τα κουρασμένα ζώα μας.
Φάγαμε με μεγάλη όρεξη, που
μας την άνοιξε το κροσταλλένιο
νερό μιάς πηγής, τό ψημένο
κρέας που είχαμε πάρει μαζί
μας και τό φρέσκο τυρί που μας
τόδωσε ένας βοσκός.
Ξεκουραστήκαμε κάπου μιά
ώρα κι' έπειτα κινήσαμε πάλι,
γιατί έπρεπε να φθάσουμε προ-
τού νυχτώσει στο χωριό που θα
περνάσαμε τη νύχτα.
Μόλις φάγαμε, πήγαμε να
κοιμηθούμε, γιατί ήμαστε πολύ
κουρασμένοι. Την άλλη μέρα δέ,
άφοδ σηκωθήκαμε πολύ πρωί,
ξεκινήσαμε σιγά-σιγά, γιά να
μην κουρασθούν τα ζώα, έπειδή
είχαμε να βρούμε μιά πολύ ψη-
λή και άπότομη βουνοπλαγιά,
που πίσω της ήταν τό τέμα
του ταξιδιού μας.

Τό άνέβασμα ήταν πολύ κου-
ραστικό, και όταν στις έπτά πέ-
να-κάτω φθάσαμε στην κορυ-
φή, είμαστε καταμουσκεμένοι
άπ' τόν ιδρώτα, και τό ζώα ξε-
ψυσούσαν κι' αυτά άπ' την πολ-
λή κούραση.
Πάνω στην κορυφή φυσούσε
ένα δροσερό άνεράκι. Και τό θέα-
μα που άπλωνόταν κάτω άπ'
τά μάτια μας εκείνη την ώ-
ρα, με τό γέροισμο του ήλιου και
τό χρυσοβαρένα συννεφάκια, μου
είναι άδύνατο να σά; τό περι-
γράψω.
Κάτω στη ρίζα του βουνού
άσπριζαν τό σπιτόκιο του χω-
ριού κι' άνάμεσα τους ύψω-
νόταν τό καρναβαριό περφη-
μο με τόν άσημένο σταυρό στην
κορφή του. Δεξιά φαινόταν τό
ποταμάκι που κατεβαίνει τη
βουνοπλαγιά σχηματίζοντας ένα
σιωρό καταράκτης, που τ' βουή
τους ερχόταν ώ; εμάς.
"Αρσιερά, σε μέρος προφυ-
λαγμένο άπ' τόν άνερα, φαινό-
ταν τό φάντασιό άπ' τά πρόβα-
τα με τίς μικρές, ξύλινες καλύ-
βες τών βοσκών, όπου γυάλιζαν
οι μεγάλες καρδιές στο άντι-
φάγγισμα του ήλιου.
Δέν βαστάει πιά. Πήδησα κά-
τω άπ' τό λογό-μου κι' άρχισα
να τρέχω στο γυριστό δρομάκι
που έβγαζε κάτω στο χωριό, έ-
νώ οι δυο μου φίλοι τρέχανε κα-
τόπι.
Οι φούρνοι τών σπιτιών κά-
πνιζαν εκείνη την ώρα και μιά
γλυκιά μυρουδιά ψημένου ψω-
μιού ήταν σκορπισμένη γύρω.
"Έπειτα άπό λίγη ώρα φθά-
σαμε στα πρώτα σπίτια του χω-
ριού, όπου οι πατριώτες μας ή-
ποδέχτηκαν με μεγάλη χαρά.
Τί ώραίο Πάσχα κάναμε τό-
τε! "Ακόμα τό θυμάμαι.
[Σεργιμένο "Επιγραφικό

ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ

Τό άνθρώπινο ενδιαφέρον
μπροστά στη δυστυχία, μά και
κόποια περιέργεια γιά τό φαι-
νόμενο μιάς τέτοιας καταστρο-
φής; τραβάει κόσμο και κόσμο
τόωρα στην Κόρινθο. Οι μιά πολ-
λοί σήμερα στο βαπόρι πάν' έ-
κει σαν κι' εμάς και θα γυρί-
σουν τό βράδυ με τό ίδιο.
Κοντεύουμε πιά στην "Ισθμό
και γύρω στη θάλασσα άπλώ-
νονται τά βουνά γεμάτα πρα-
σιανάδες. "Ομορφα άκοργιάλια.
"Αδύνατο να φανταστής, πώς
λίγο πιά κεί θα ιδείς τέτοια κα-
ταστροφή. Νά τόωρα και τό πε-
ρασμά' οι παλιότερες πλευρές του
άπ' τη μά κι' άπ' την άλλη όρ-
θώνονται κάθεταις. Κι' άπάν'-
άπάνω, μακριά, τό γεφύρι άπέ-
ραχτο.
Με τη βάρκα άρρίζουμε στη
στεριά της κακότυχης, της σει-
σι οχτυπημένης πόλης. Και βγαί-
νουμε με μιά σιδερένια σκαλί-
τσα στον παραλιακό δρόμο, στρα-

μένο με τάσπρα τσαντήρια. "Από
πίσω τό σάκιο, όρθά άκόμα, μά
θλιβερά και κακογερασμένα ά-
πό μιάς στιγμής δυνατή συμφο-
ρά, όχι άπ' τό χρόνο, στέκουν-
ται σά σκελετωμένοι παραστάτες
στις σκηνές. Παρνούμε τό φα-
ρό δρόμο που βόσκουμε μπρο-
στά μας' είναι ίσως όπως και
πρώτα και τό δέντρα πράσινα
και γερούμενα μπροστά στα ξε-
χαρβαλωμένα σπίτια. Νό, αυ-
τονοδ έδώ του σπιτιού είναι η
σκεπή περμένη. Νά ένας τοίχος
λυγιμένος άπ' τό μαρτύριο, βρι-
σάει άποκομμένα στον διπλανό
που στέκει όρθιος. Χτίρια ρα-
γισμένα σου κάνουν την καρδιά
να ραίση. Τό συσσίτιο' οι σει-
σμοχτυπημένοι με τη σειρά περι-
μένουν τό φαί.
"Ω, είναι φρέξη αυτά τά ά-
σπρα τσαντήρια μπροστά άπ' τά
έροσιλωμένα σπίτια.
Παίρνουμε τό δρόμο γιά την
καλιά την Κόρινθο' περνώνας
άπ' την πεθαμένη πόλη, βγαί-
νουμε στην έξοχή αυτή γελά
και κρακινίζει σά να μη πηρε
είδηση.
Στην καλιά την Κόρινθο τά
σπίτια τά χαλασμένα είναι λί-
γα' μά πολλοί άπό φόβο κί-
θωνται έξω σά σκηνις. Νά ένα
σπίτια που φαίνεται άκέραιο'
είναι όλάθειο όμως και άνοι-
χτό' μπαίνω μέσα' τό σεισμός
δέν τόχει άφίσει άνέγγιστο' ρα-
γίσματα σχίζουν τους τοίχους
στην μπροστινή την κάμαρα.
Γυναίκες εκεί χωριστές μιάς
λένε: "Τά τίραγε όλα, κρόβα-
τα, σκυλιά, να γυρνάνε δεξιά'
Παραπονιούνται άκόμη πώς έ-
χει άκόρια στον κάμπο και δέ
θάχουνε πολλές έσοδείς... Για
να μη μείνει κι' η έξοχή άπει-
ραχτη.
Μά όλοι είν' εύχαριστημένοι
άπ' την περιθαλψη που τους δί-
νουν.
[Ηδύλη

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΜΟΥ

Κτυπά τό κουδούνι... τί χα-
ρά! ό μπαμπάς θα είναι. Νό,
πο! κρατά ένα δίσχο με γλυκά.
Τόν άρπάζω και τόν άνοίγω.
Τί ώραίος πάστες! "Ο μπαμπάς
όμως λέει:
— Μετά τό φαγητό θα έλ-
θουν μερικοί κύριοι γιά βραβεί-
ο. Γι' αυτούς είναι οι πάστες.
— Τις μετρώ, είναι δέκα. Τρέχω
στο μπαμπά:
— Πόσοι κύριοι θα έλθουν,
δέκα;
— "Α, δέν πιστεύω, λιγότεροι.
— Ρωτώ τη μα' μα'
— Μαμμά, θα μου δώσετε κι'
έμένα;
— "Ασε πρώτα να έλθουν οι
άνθρωποι και μετά τρώς.
Κτυπά τό κουδούνι. Είναι
πέντε μαζί. Κοιτάζω με άγωνία
τά γλυκά... Κτυπά πάλι τό
κουδούνι. Τέσσερες μαζί... δυ-
στυχία μου!... Περιμένο μισή
ώρα άκόμη. Κανείς. Λέω της
μαμμάς:
— Νά πέρω μιά πάστα;
— Ναί.

Τρέχω, την άρπάζω, αλλά μά-
λις έκανα να τη βάλω στο στό-
μα μου, κτυπά πάλι τό κουδούνι
λύγισαν τά γόνατά μου και μου
πέφτει η πάστα άπό τά χέρια.
Πώς δέν λιποθύμησα!... Ρωτώ
την ύπηρέτρια:
— Ποιός είναι;
— "Ο ύπηρέτης! μου άπαντά.
"Η πάστα όμως δέν τρώγεται
πιά. Κάτι κακό θα είχα κάνει
και τιμωρήθηκα. Μήπως γιά
είχα δείξει τόση λαίμαργία;
[Φρασκούτσα

ΑΝΕΣΤΗ!

Μιά φορά σ' ένα χωριό γινό-
ταν η "Ανάσταση. Μαζί μ' όλοιο;
τους χωριανούς, πήγε στην εκκλη-
σιά κι' ό "Ανεστής, ό γιατρός τό
χωριού, που πάντα παρακαλού-
σε να μην τόν ξυπνή η πελατιά
του τά μεσάνυχτα και του κό-
βει τόν ύπνο...
Μετά την "Ανάσταση στο πλά-
τωμα, μπήκαν όλοι μέσα στην
εκκλησία ν' άκούσουν τη θεία
λειτουργία. "Αλλά ό κύριος "Ανε-
στής νύσταξε κι' άποκοιμήθηκε
στο σκατάκι του.
Κι' ήλθε στιγμή που όλοι οι
χωριανοί σηκώθηκαν ν' άκούσουν
την θεία εκείνη ευχή του
"Ιωάννου.
— "Ανεστή Χριστός; ρωτά ό
καπάς.
— "Ανεστή! φωνάζουν όλοι μ'
ένα στόμα...
Στην τελευταία τούτη λέξη, ό
φτωχός γιατρός πετάχτηκε άπ'
τόν ύπνο του τρομαγμένος.
— Τι τρέχει; ποιός άρροστος;
... έμένα φωνάζετε; λέει με ά-
γωνία και με φούρκα.
[Λεβέντης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ο μικρός Τάκης παρακαλεί
τόν κατέρα του κορυφά:
— Μπαμπά, δείξε με λίγο!
— Και γιά να σε δείρω; ά-
πορεί ό μπαμπάς.
— Μά να, κάθε φορά που με
δέρνεις, ή μαμμά μου δίνει γλυκά.
[Φώτιος Κ. Πέτρον

Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι η εργασιος άναπό-
σις της συνδρομής του.

ΑΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΗΣ
"Αθήνα, 42 δόξ. Ευεπίδου
την 3 "Οκτωβρίου 1928.

Η ΠΡΟΒΕΜΙΑ ΤΟΥ ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ

"Επειδή πολλοί μου γράφουν πως
δέν έπρόφθικαν ν' άπαντήσουν στο
«Πεντάθλο» και με περκαζόλιν να
παρατείνω την προθεσμία' έπειδή
έξ άλλου τ' άποστέλετα θα βγουν
τό 1929, έπειμένως έχω καιρό' εύ-
χαριστώ παρατείνω την προθεσμία
του «Πεντάθλου» δύο μήνες άκόμη,
δηλαδή ως τό τέλος Νοεμβρίου.
"Ετσι θά μπορούσαν ν' άπαντή-
σουν και πολλοί άλλοι άκόμη, άσως
γίγνη περισσότερο έδιαφέρον ό Δι-
αγωνιστής κι'... ν' αύτήση κι' η
έξελξη των όρων που θα πάρουν οι
Νικηταί.
Υπανθωμίζω ότι ό "Υμνος στην
Πατριωτική κρηπίδα, τό ποιητικό
άγώνισμα του «Πεντάθλου», μπορεί
να γραφτή και στο κεί, γιά να
μπορέσουν να διαγωνισθούν κι' ό-
σοι δέν έβρουν να κάνουν στίχους.
+ ΕΥΘΑΛΙΑ Δ. ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Θλιβερό άγγελμα έλαθε ό κ. Φαί-
δων άπό την Ζάκυνθο: Πέθανε η
μητέρα του, **Ευθαλία Δ. Βενο-
πούλου**, κι' εκηδεύθη άπαιτήτην πε-
ρισμένη Τρίτη 2 "Οκτωβρίου. "Ο
κ. Φαίδων, άδύνατος άκόμη άπό
τό άγχος που πέραςσε, δέν ήταν
αδ θάση να ταξιδέψη γιά να περι-
εργή στις τελευταίες στιγμές; τή
καρραϊτής του μητέρας. Κι' αυτό
επαύλησε τη θλίψη του άπό τό δυ-
σάχημα.
"Η Ευθαλία Βενοπούλου, τό γέ-
νο; Θωμά, καταγόμενη άπό την
Κωνσταντινούπολη, σ' άθήνη γυναι-
κα μ' εύρητα μόρφωση και μεγάλη
έρετη. Σ' αυτή τή μητέρα χρω-
σται ό κ. Φαίδων τό πάντα. Τό
λέει και στην άπέρωση του «Ζη-
κωνθίου Μνηστήριου», που της έκα-
με σ' ά 1920. Ποιά δέν έπρεπε να
τόν συμβουλεύη, να τό ιδηγή, κι'
αυτός να τή άκούη σά όλα. Μόνο
τά τελευταία χρόνια δέν μπορούσε
αί να τώ γράφει: "Ηταν πολύ
γριά η κλημένη. Πέθανε 90 χρονών.
"Αναγεννηθείσα "Ελλάς, σί
αθήγοι τής βυζαντινής μουσικής
είναι: πιά, βού, γά, δέ, κέ, ζώ,
νι. Πρό όλίγου κειρού άκόμα τού;
είνα σά κάποιον που με ρώτησε' ό-
σο άν παρακολουθούσε τή "Αλ-
λογογραφία, δέν θα' με μ' όσας
κι' σό. Θέλω να πώ ότι την "Αλ-
λογογραφία πρέπει να τή διαβί-
ζετε όλοι με προσοχή. Βρίσκετε
πράγματα που σά; ενδιαφέρουν,
κι' ά; άπυθύνονται σά έλλοιο.
"Αμή τά ελαχιστά (α) σά κάθε
πρόγραφο τής επιστολής σου, τί
χρειάζονται; Ελαχιστάκι δίξομα
μόνο σ' ένα κείμενο που άντιγρά-
φωμε, ή σά μιά φράση που άναφέ-
ρουμε αμολογεί. "Επίσης σ' ός δια-
όγους των διηγημάτων' αλλά κι'

έκει πολλοί τά θεωρούν περιττά.
"Ελευθέριε Βουσσάκη, σ' ά ε-
λήγησα γιά παιό λόγο άρχισα ν'
άπαντήσω σ' ά γράμματά σου. Τό-
ρα θά σ' άβ πώ γιά τό Μαγικό Γράμ-
μα του 30 θ' ύλλου. Δικό σου εί-
ναι, άπό τή συλλογή σου τό πήρε,
έπειμένως; τ' όσρα σου έπρεπε να
βίλω άπό κά-ω, άδιάφορο άν έλ-
λαξα τίς άρχικές λέξεις κι' έβα-
λα έλλες; άσως οι ζητούμενες; να
προέρχονται άπεν άναγραμματι-
σμού (μετ' Αναγραμματισμού είχες
έσύ), κι' έτσι η "Ασκησις να είναι
κάπως εύκολότερη Τέτοιας έλλο-
γέ; κά-ω σ' έλεος σχεδόν τίς "Α-
σκήσεις που δημοσιώσω. "Οσο γιά
τό **Αιγόκλημα** έχεις δικίο; δέν
μπορούσε ν' άναποδώσει; τό τε-
τράδιο, άφοδ είχε έσχίσει στο δε-
κό του να σημειάσει διαθούση.
"Η **Μυσοστίς** κι' η **Διάνα** μου
γράφουν μαζί: "Αμα έρθει τό
φυλλάδιό σου, πρώτα-πρώτα τό
πάρνει η γιγιά, που περκαζόλου-
θαί με μεγάλο έδιαφέρον τις πε-
ρίπέσεις τής Νταλζή. "Έπειτα η
θεα μάς που εύχαριστάται ιδιαίτε-
ρος σί; "Επιστολάς; του άγαπη-
τού μας κ. Φαίδωνος. "Η "Επι-
στολή του μάλιστα γιά τόδ Φί-
λου; τής άσας πάρα πολύ. "Αλή-
θεια, πάρα όρθια πράγματα μιλώ-
νουμε άπ' τόν κ. Φαίδωνα κι' έν
γένει άπ' έλο τό φυλλάδιό του. Δί-
γες σελίδες μά πολλά διδάγματα.
"Ενώ άλλω περιουσιακά έχουσι πολύ
λέ; σελίδας, μά δέν διδάσκουν τί-
ποτα... Γι' αυτό, έκτος άπό σέ-
να, κανέν' άλλο περιουσιακό γιά πα-
ρά δέν μπαίνει στο στίκι μας.
"Εύχριστό πάρα πολύ' τετράδια έ-
σταίλα.
"Εύχριστό γιά όλα, **Μελαγχο-
λενέ**. Κι' ό κ. Φαίδων εύχαριστή-
θηκε μ' αυτά που γράφεις γιά τή
«Νέα "Εστία», άνή τη μεγάλη
Διάπλαση' όπως τή λές, «τό πρη-
ματικό φιλολογικό περιοδικό που
ήταν άπκαίρητο σ' ήμν "Ελλάδα».
"Όσο γιά τό Διαγωνισμό σου, εύχα-
ριστώ λέω σ' ά παιδιά να τόν ή-
ποστηρίξουν, γιάτ' είσαι ένα τέλειο
και καλό διαπαικόπουλο, αλλά δέν
σοδ' έγγωμια κι' έ; θά τό κέρουν,
γιατί έξέρω πώς δέν περιουσιολο-
γούνται τόωρα τόωρα άπ' οι οι ιδιω-
τικοί Διαγωνισμοί.
Και να, ή **Ροζίτα** μου έξηγή γιά
ποιάς λόγους τάταπλακόπουλα ά-
διχοφορήν πρός αμ' όδς τούς Διαγω-
νισμούς που προκηρύσσονται μεΜι-
κροί "Αγγλίες. Πρώτο είναι η μο-
νοτονία των θεμάτων (καρτες γραμ-
ματόσημα, Μ. Μυστικά, τό Ίδα
και τό Ίδα.) Αφότερο, ή μικρά συ-
νήθος προθεσμίας που κίνει ν' ά-
δημονούη οι συμμετέχοντες. Τρίτο,
οι συχνά; άκυρώσεις Διαγωνισμών
δεν έχου ληφθή λίγες άπαντή-
σεις. Τέταρο ή βραδυτις τή; ά-
ποτολής των βραδύτων που κάπο-
τε δέν σέλλογεται και καθόλου.—
Πολύ σως ά έλ' αυτά κι' άς τά έ-
χουσι τ' όσρα οι ενδιαφερόμενοι.
"Ο περιουσιώμενος χήρος. **Νέο-
κισσε**, μ' έκπης να καταργήσω την
κρητική που δημοσιεύω έλλοια γιά
όλα τά δημοσιευμένα κομμάτια
τής Σελίδας. Είδεμή, άν την είχα
άκόμη, έβλεπα πριν με ρωτήσης,
έτι; ό «Θρύλος του Δάσους» ήταν

άπό τά θραύτορα που δημοσιεύ-
θηκαν εκεί. Θά μιλούσα άκόμα και
γιά τό «Ευρυχά-δου-εχία» του "Ε-
θνεκού "Υμνου, τέλειο παιδικό
διηγηματάκι, τόσο κλογοραμένο
όσο και διδακτικό. Και γι' άλλω
μερικά. Μά που τόπο;:
"Ο "Ανατόλ, **Μικρομέγαλη**, κα-
μάρωσα πολύ γι' αυτό που γράφεις,
έτι; τά «Χίλια Μήρια» τού είναι σάν
καρναβαλίους; που σά; όνει; κάθε
τόσο γιά να μην κλαίτε, όταν ά-
ναβίλ' η; Κυριτάς... Σ' ό έξη;
θα σημειώνω ό; οι γαλλικές σου
"Ασκήσεις είναι πρωτότυπες. Τό
Βραβείο των "Ασκήσεων τό δίνω με
κλήρο άνάμεσα σ' όδς ύποψηφίους
που έχου λίγα; τά άνέξ δέκατα,
τά όκτώ και κλάσεις, γιάτι άλλω-
τε, που τά έδινα σ' όδς έχοντας τό
μεγαλύτερο άριθμό όρθων λύσεων,
είχα παρατηρήσει ότι τό έπαρταν
οι Ίδιοι και οι Ίδιοι, που ύπερ-
ρούσαν πάντα κατά μιά ή δυο λό-
σεις, —πράγμα άδικο γιά τούς άλ-
λους; τούς άπσης κλάδς; λ' έ-
βλεπει; ό; κάθε τί, στο σύστημά
μου, έχει τό λόγο του.
"Είδες, **Κυρά Κυγαλίτα**, ότι πα-
ρέαίνα την προθεσμία του Πεντά-
θλου, άκριτως; γιάτι έλασε όπ' έ-
φει μου και αυτή την κίβιστηρη-
ση έματίας του άγκιστου. Σ' άς; "Α-
θήνας; σχεδόν δέν άκούγεται πιά
(φυσικά, άφοδ έπαθην όλοι;) άρ-
χιος όμω; να έπαύλεται στις ά-
παρχίες; που μόνο ό έρχόμενος
πειρώνας θα τις σώση, γιάτι ό
δάγκιστος είναι επιθυμία καλοκρη-
τική. "Εξοχή η περιγραφή αυτή
του ήλιβασιλέματος στο St Valéry
Δέν έχω τόπο ν' άπαντήσω σ'
άλλους. Κι' όμω; πρέπει να πώ δυο
λόγια στη **Τρούλια**, που έχει την
ιδέα πώς έπαψα να την αγαπώ και
δέν έβρει σά τί έρταίς! Μά όχι,
άναρητή μου, όχι! Νά δέν έπα-
ψα να σ' αγαπώ, γιάτι σά τίποτα
δέν έφταίς ποτέ. "Απλή σύμπτω-
ση, έλλειψη χόρου, να μην άπαν-
τήσω έκτενω; στο γράμμα σου έ-
κείνο. Αδέο δέν σά; τό έξηγησε
τόσας φορές;
"Ορμιάς "Επιστολάς μου έ-
σταίλαν αυτήν την έδομαδή κι' οι
έξη;: **Πλυκιά Χαραυγή, Νέμο-
σις, Ραμούντζικο, Άγροστριαν-
ταφυλλιά, Σιαροτόζα, Μέλισσα,
Φώτης Σκοτάδης, "Εξυπνη Γα-
τούλα, "Ισπανίδα, Νόμα, Με-
λαχροινίδα, "Ηβη, Πληγουμένο
Πουλάκι, "Αγνή Σουζάνα, "Υ-
βόνη, Παισιγίος του "Αγαπίου,
"Αμερόνη, "Ελλη Μητανίδου,
"Ακρίτα, Μελαχροινή Κυριο-
πούλα, Κάμεν Σέλλα, Μπαόμ,
Ροδοδάμης, "Ηρώδον Δάβα-
ρο, Διγυνοπούλα και Νίκος
Τσακουμάνου.** — "Εξέτασε τις
παραγγέλεις των και σ' όσους μπο-
ρέσω θ' άπαντήσω σ' ό έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδέν ψευδώνυμο έγκρίνεται ή άνα-
νόηται, άν δέν συνοδεύεται άπό τό
καίωμα του όρ. ΙΟ. — Τά έγκρίμενα ή
άνανοημένα ίσχύουν μέχρι τής 30 Νοε-
μβρίου 1928. "Όσα συνοδεύονται άπό Α,
άνήκουν εις έθέρια και όσα άπό Κ, εις νε-
ρίτια.
Νέα Ψευδώνυμα: Διψώσα
Νεολαία, κ.(ΑΚ). Γιόλα, κ.(ΧΑ).
"Ανανώσεις Ψευδώνυμων:
Μαρκία, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
"Εκπαλιμρόνω τή δήλωσή που
έκαμα στο προηγούμενο: Δέχομαι
τόωρα κομμάτια τής Σ. Σ. Σ.
άπ' όλους; όσοι έχου ψευδώνυμο
έγκριμένο γιά τό 1928. Καθένας
δικαιούται να μου σταίλη άπό έ-
να κομμάτι, πέρη ή έμμετρο, ή
άπό έδο, δέν τό ένα είναι έμμε-
τρο και τό άλλο πεσό.
"Απορρίπτονται: «Μετόνοια»,
ποίημα του **Ροδίου Δεσμού**.
Κάθε τετράδιό έχι δικό του μέ-
τρο. Τά τρία πρώτα άρχίζουσι έτσι:
Τί χαρά, τί μεγαλία...
Τετράδια και βιβλία...
"Ενώ Λοιπόν τά ξέμανα...
"Ε, άδ-οι οι τρέψ; σίγιο; δέν μπο-
ρούη νάγνηκουν εις ένα και τό άπ-
τό ποίημα. "Αλλάζοι ό ρυθμός. —
"Ο γαρσιώμενος πελκός; τού **Κίμ**.
Πολύ όρθω τό θέμα. "Αλλά ό **Κίμ**
πρέπει να τό ξαναγράψω καλύτε-
ρα, προσεκτικότερα, (να λείψουν
προσάτων οι έπακλήφεις;) και
να μου τό έγκαταστή. — "Πρωτο-
μομάς; τής **Γκολόνας**. Κι' αυτό
η **Γκολόνα** μπορεί κάπως να τό
έπεξεργασθή και να μου τό ξανα-
σταίλη γιά τή έρχόμενη άνοίξη.
— "Τό κλαδί τής **Περικλειώδης**.
Καλό, αλλά πρέπει να γίγη συν-
τομότερο, να λείψουν όλα τά πε-
ρίττα. — "Πάσα τα νανύνη; τού
Νιαγάρου. "Ασχημοί στίχοι. — "Σ'
ένα νησί; τού **Μοιραίου "Αστρογυ-
λιού**. "Αδύνατο άκόμα τό γράφι-
μο. "Αλλά τό θέμα καλό. — "Τό
μοιρολόγι; τού όρρανοβού; τού **Λε-
οβιδόπουλου**. Καλό τό θέμα, κα-
λό τό μέτρο. Σ' ή έκφραση όμω;
έχει άνομιλίες. Πολλές λέξεις ή
δέν ταίριαζου η χτυπούν άσχημα.
— Θά έξακολουθήσω.

